

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 5.12.2013 r.
COM(2013) 860 final

2013/0416 (COD)

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Tunezji

{SWD(2013) 498 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Podstawa i cele wniosku

Na gospodarkę Tunezji niekorzystnie wpłynęły niepokoje wewnętrzne, których kraj ten doświadczył po rewolucji w 2011 r., brak stabilności w regionie (w szczególności wojna w Libii) oraz pogorszenie sytuacji gospodarczej na świecie, szczególnie w strefie euro, z którą Tunezja utrzymuje ścisłe relacje handlowe i finansowe. W 2011 r. nastąpiła recesja gospodarcza, a pomimo umiarkowanej poprawy koniunktury w 2012 r., przejawiającej się wzrostem bezpośrednich inwestycji zagranicznych oraz ożywieniem działalności gospodarczej, w tym w sektorze turystyki, **sytuacja makroekonomiczna nadal jest bardzo niestabilna**. W szczególności sytuacja budżetowa i bilans uległy znacznemu pogorszeniu, co doprowadziło do powstania istotnych potrzeb w zakresie finansowania.

Jednocześnie, po odsunięciu od władzy prezydenta Ben Alego w dniu 14 stycznia 2011 r., Tunezja podejmuje ważne działania w kierunku ustanowienia demokratycznych mechanizmów, takich jak zorganizowanie wolnych wyborów i utworzenie Narodowego Zgromadzenia Konstytucyjnego. Chociaż przemiany polityczne zachodzą nie bez trudności i okresów destabilizacji, oczekuje się, że proces ten zakończy się uchwaleniem nowej konstytucji i zorganizowaniem nowych wyborów w pierwszej połowie 2014 r.

W tym kontekście w połowie kwietnia 2013 r. władze Tunezji osiągnęły ze służbami Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) porozumienie w sprawie **24-miesięcznej promesy kredytowej na kwotę 1,75 mld USD** (400 % kwoty), którą Rada MFW zatwierdziła w czerwcu. Celem promesy kredytowej jest udzielenie wsparcia rządowemu programowi reform gospodarczych, ograniczenie podatności gospodarki na zagrożenia i promowanie trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu.

W związku z powyższym w dniu 28 sierpnia 2013 r. rząd Tunezji **zwrócił się do UE o pomoc makroekonomiczną w kwocie 500 mln EUR**, z czego część w postaci dotacji (zob. wniosek znajdujący się w załączniku). Niniejszym Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek o przyznanie Republice Tunezyjskiej pomocy makroekonomicznej w wysokości **maksymalnie 250 mln EUR**. Pomocy zostanie udzielona w formie **pożyczek średnioterminowych**, bez elementu dotacji, z uwagi na to, że Tunezja nie spełnia kryteriów kwalifikowalności do skorzystania z dotacji w ramach operacji pomocy makrofinansowej.

Będąca przedmiotem niniejszego wniosku pomoc makroekonomiczna umożliwiłaby Tunezji **częściowe pokrycie pozostającej do pokrycia luki w zakresie finansowania zewnętrznego w latach 2014-2015 w kontekście programu MFW, szacowanej na 3 mld USD**. Pomoc ta ograniczyłaby także zagrożenia dla gospodarki pod względem bilansu płatniczego i sytuacji budżetowej w krótkim okresie, a jednocześnie wspierałaby program dostosowań i reform uzgodniony z MFW i Bankiem Światowym, a także reformy uzgodnione w ramach operacji wsparcia budżetowego UE, w szczególności umowę na rzecz budowania państwowości, *Programme d'Appui à la Relance* (PAR), finansowaną częściowo z unijnego programu wsparcia na rzecz partnerstwa, reform i wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu (SPRING).

Proponowana pomoc makrofinansowa jest zgodna z celami inicjatywy partnerskiej z Deauville grupy G8 oraz wytycznymi nowej europejskiej polityki sąsiedztwa. Byłaby ona sygnałem dla innych państw w regionie, że w przypadku trudności gospodarczych UE jest

gotowa wspierać państwa, które jak Tunezja podjęły się przeprowadzania reform politycznych.

W tym kontekście Komisja uważa, że polityczne i ekonomiczne warunki dla przeprowadzenia operacji pomocy makrofinansowej w proponowanej wysokości i charakterze są spełnione.

- **Kontekst ogólny**

Po poważnej recesji w 2011 r., kiedy to gospodarka tunezyjska skurczyła się o 1,9 % z powodu niepokojów politycznych w kraju i konfliktu w Libii, w 2012 r. – pomimo niekorzystnej sytuacji w kraju i za granicą – nastąpiło umiarkowane ożywienie: szacuje się, że **wzrost** realnego **PKB** wyniósł 3,6 %, co było w dużej mierze zasługą zwiększenia wpływów z turystyki i bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Pomimo obiecującego ożywienia w sektorze produkcji i turystyki w pierwszej połowie 2013 r., utrzymujący się zastój polityczny, niższy od oczekiwanego wzrost gospodarczy w UE (będącej głównym partnerem handlowym Tunezji) i na rynkach wschodzących, a także słabe zbiory doprowadziły do spadku działalności gospodarczej. MFW skorygował niedawno prognozę dotyczącą wzrostu PKB w 2013 r. (z 4 % do 3 % PKB). Z uwagi na znaczne ryzyko nieosiągnięcia zakładanego poziomu PKB wynikające z sytuacji politycznej w kraju również prognoza dotycząca wzrostu PKB w 2014 r. została skorygowana w dół – z 4,5 % do 3,7 %.

Przy stopie bezrobocia wynoszącej pod koniec czerwca 2013 r. 15,9 % w porównaniu z 13,5 % przed rewolucją, największym problemem pozostaje **bezrobocie**, szczególnie wysokie wśród młodych osób i kobiet. Od początku 2012 r. można było zaobserwować presję **inflacyjną**, spowodowaną w dużej mierze regulowanymi cenami energii i podwyżką cen żywności. Jednak do września inflacja ponownie spadła, osiągając 5,7 % (4,4 % w przypadku inflacji bazowej) i zgodnie z oczekiwaniami ma się utrzymać na podobnym poziomie.

W 2011 r. i w pierwszych miesiącach 2012 r. **polityka pieniężna** miała charakter dostosowawczy, co było reakcją na znaczną lukę produktową i stosunkowo stabilną inflację bazową. Niemniej jednak wraz ze wzrostem inflacji i dalszym pogorszeniem bilansu płatniczego i sytuacji budżetowej bank centralny Tunezji (CBT) podjął środki służące zaostrzeniu warunków kredytowania, podnosząc referencyjną stopę procentową o 50 punktów bazowych od sierpnia 2012 r. (do 4 %).

Jeśli chodzi o **finanse publiczne**, w programie MFW przewidziano na 2013 r. umiarkowaną korektę budżetową, przy czym deficyt budżetowy ma wzrosnąć do 7,3 % PKB, odzwierciedlając zasadniczo koszty planowanego dokapitalizowania banków i uregulowanie zaległych płatności. Obecny rozwój sytuacji sugeruje jednak, że z uwagi na niepodjęcie nowych środków ustalone na 2013 r. cele budżetowe nie zostaną zrealizowane (według obecnych szacunków deficyt wyniesie 8,4 % PKB, jeżeli nie podjęte zostaną środki naprawcze). Szacuje się, że pogorszenie sytuacji budżetowej w 2013 r. zostanie częściowo skompensowane – podobnie jak w ubiegłym roku – niższym poziomem realizacji **inwestycji publicznych**.

W odniesieniu do roku 2014 MFW wzywa do przeprowadzenia dodatkowej korekty budżetowej na poziomie około 2 punktów procentowych w celu osiągnięcia docelowego poziomu deficytu wynoszącego 6,4 % PKB. Działania naprawcze powinny obejmować dostosowanie cen energii przy jednoczesnym stworzeniu lepiej ukierunkowanej siatki bezpieczeństwa socjalnego, zwiększenie kontroli nad płacami w sektorze publicznym (stanowiących około 13 % PKB i 60 % dochodów), podwyżki akcyzy i środki służące zwiększeniu efektywności wydatków publicznych. Potrzeby sektora finansowego w zakresie dokapitalizowania również powinny zostać odpowiednio uwzględnione w przepisach.

Dług sektora instytucji rządowych i samorządowych utrzymywał się w 2012 r. na poziomie 44 % PKB, ale pod koniec bieżącego roku ma nieznacznie wzrosnąć do 45,3 % PKB, by w 2014 r. osiągnąć najwyższy poziom – 49,5 % PKB. Obsługa długu wynosi 6 % łącznych wydatków budżetowych, a więc nie obciąża nadmiernie budżetu.

Ożywienie wzrostu gospodarczego w 2012 r. pomimo słabego popytu światowego (w szczególności w UE) oraz utrzymujące się na wysokim poziomie ceny przyczyniły się do powiększenia **deficytu na rachunku obrotów bieżących** do 8,1 % PKB. W 2013 r. deficyt jeszcze się pogłębił i według ostatnich prognoz ma wynieść około 8,3 % PKB w porównaniu z poziomem 7,5 % PKB przewidzianym w programie MFW. Ponadto dotychczasowa wartość bezpośrednich inwestycji zagranicznych w 2013 r. jest około 40 % poniżej wartości pierwotnie zakładanej w programie MFW. Oficjalna pomoc jest wypłacana w kwotach znacznie niższych od przewidzianych. W związku z powyższym niedoborem finansowania i wyższym od planowanego deficytem na rachunku obrotów bieżących w 2013 r. Tunezja ma do czynienia ze znaczną luką w bilansie płatniczym (wynoszącą około 750 mln USD), mimo iż ewentualna pożyczka Kataru może pomóc w jej ograniczeniu. MFW oczekuje, że niedobór ten zostanie pokryty poprzez obniżenie – o 600 mln USD – rezerw walutowych w porównaniu z wartością docelową pierwotnie zakładaną w programie i dalszemu ograniczeniu inwestycji publicznych (w których duży udział ma import).

Po odnotowaniu w 2012 r. nieznacznego wzrostu oficjalnych rezerw walutowych, na początku 2013 r. zaczęły one gwałtownie spadać. Do końca października 2013 r. wartość rezerw wyniosła 6,9 mld USD, stanowiąc pokrycie na jedynie 104 dni importu. Do końca 2013 r. wartość rezerw ma wynieść 7,5 mld USD, co stanowi spadek o 1,1 mld USD w 2013 r. w porównaniu z pierwotnie zakładanym na bieżący rok wzrostem o 400 mln USD. Od wybuchu rewolucji nastąpiła dewaluacja dinara w ujęciu nominalnym o około 12 % i o około 6 % od początku 2013 r.

Kryzys w 2011 r. odcisnął piętno na wielu głównych bankach, szczególnie państwowych, które w większym stopniu odczuły skutki znacznego osłabienia sektora turystyki. W związku z tym w 2012 r. bank centralny Tunezji przekazał bankom komercyjnym znaczne środki na zaspokojenie ich potrzeb w zakresie refinansowania, jednak rozpoczęto już stopniowe anulowanie zastrzyków kapitałowych. W ramach programu uzgodnionego z MFW władze zamierzają dokapitalizować i poddać restrukturyzacji banki, które odczuły skutki kryzysu.

Poza potrzebą restrukturyzacji i wzmocnienia systemu bankowego, do innych kluczowych wyzwań w zakresie reform strukturalnych należą: redukcja bezrobocia przy jednoczesnym zwiększeniu uczestnictwa w rynku pracy (w szczególności kobiet), ograniczenie różnic w płacach i dysproporcji między regionami, zmniejszenie nadmiernego uzależnienia od umiejscowionego na wybrzeżu przemysłu eksportowego o niskiej wartości dodanej oraz reforma niewydajnego systemu subwencjonowania cen przy jednoczesnym wzmocnieniu siatki bezpieczeństwa socjalnego.

W dniu 7 czerwca 2013 r. Rada MFW zatwierdziła, jak podano, dwuletnią promesę kredytową o wartości 1,75 mld USD (400 % kwoty tunezyjskiej). Do głównych celów programu MFW należą: (i) utrzymanie stabilności makroekonomicznej, częściowo dzięki przeprowadzeniu reform strukturalnych i dokapitalizowaniu wybranych banków; (ii) wspieranie wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu; (iii) ograniczenie podatności na zagrożenia zewnętrzne; oraz (iv) zwiększenie zaufania inwestorów i darczyńców.

Według zaktualizowanych prognoz w latach 2014–2015 w Tunezji zaistnieją znaczne potrzeby w odniesieniu do bilansu płatniczego, przy czym szacuje się, że pozostająca do pokrycia luka w zakresie finansowania zewnętrznego wyniesie łącznie 4,4 mld USD. Tę pozostającą do pokrycia lukę w zakresie finansowania zewnętrznego można zasadniczo

przypisać dwóm czynnikom: utrzymującemu się na wysokim poziomie deficytowi na rachunku obrotów bieżących i potrzebie zgromadzenia rezerw walutowych w latach 2014–2015. Po odliczeniu wypłat środków w ramach promesy kredytowej i pożyczki w ramach polityki rozwoju Banku Światowego, pozostająca do pokrycia luka w zakresie finansowania zewnętrznego Tunezji wyniesie w tym okresie 3 mld USD. Będąca przedmiotem niniejszego wniosku unijna pomoc makrofinansowa pozwoliłaby na pokrycie około 10,8 % pozostającej do pokrycia luki w zakresie finansowania zewnętrznego w latach 2014–2015.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

Brak

- **Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii**

UE dąży do stworzenia bliskich stosunków z Tunezją oraz wspierania reform gospodarczych i politycznych w tym kraju. W 1995 r. jako pierwsze państwo z regionu południowego Morza Śródziemnego Tunezja podpisała układ o stowarzyszeniu z UE. Układ ten nadal stanowi podstawę prawną dla współpracy dwustronnej. Stosunki dwustronne uległy dalszemu wzmocnieniu w ramach realizowanej przez Unię europejskiej polityki sąsiedztwa, w tym poprzez przyjęcie pięcioletnich planów działania w ramach tej polityki (z których ostatni obejmuje lata 2013–2017), wyznaczających strategiczne cele tej współpracy. Tunezja jest również członkiem Unii dla Śródziemnomorza. Relacje gospodarcze z UE mają duże znaczenie. UE jest głównym partnerem handlowym Tunezji. W 2012 r. z UE pochodziło 59,3 % produktów importowanych przez Tunezję, natomiast do UE trafiło 68,1 % produktów eksportowanych przez ten kraj. Tunezja wykazuje również dużą zależność od UE w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych i innych przepływów finansowych, przekazów pieniężnych i wpływów z turystyki. W 2008 r. Tunezja zakończyła proces znoszenia ciał na wyroby przemysłowe, stając się pierwszym krajem śródziemnomorskim, który zawarł umowę o wolnym handlu z UE. UE zaproponowała Tunezji podjęcie negocjacji dotyczących pogłębionej i kompleksowej umowy o wolnym handlu, która pozwoliłaby uzyskać Tunezji pełny dostęp do unijnego rynku wewnętrznego, ale negocjacje jeszcze się nie rozpoczęły.

Unijna pomoc makrofinansowa stanowiłaby uzupełnienie łącznej kwoty dotacji w wysokości 445 mln EUR uruchomionych w ramach ENPI i programu SPRING, a w szczególności warunków przewidzianych w ramach pakietu PAR III, w którym uczestniczy UE. Z uwagi na to, że programy te się uzupełniają, ich realizacja będzie podlegać ścisłej koordynacji. Planowana pomoc makrofinansowa zostanie przeznaczona na wsparcie bilansu płatniczego w krótkim okresie, natomiast umowa na rzecz budowania państwowości wesprze proces przemian demokratycznych dzięki środkom dotyczącym zarządzania gospodarką i polityką. Wspierając przyjęcie przez władze Tunezji odpowiednich ram polityki makroekonomicznej i reform strukturalnych, unijna pomoc makrofinansowa zwiększy wartość dodaną i efektywność zaangażowania UE za pośrednictwem innych instrumentów finansowych. Ponadto pomoc ta stanowiłaby uzupełnienie zasobów udostępnionych przez międzynarodowe instytucje finansowe, darczyńców dwustronnych i pozostałe instytucje finansowe z UE, przyczyniając się w ten sposób do ogólnej skuteczności pakietu wsparcia finansowego uzgodnionego przez międzynarodową społeczność darczyńców w następstwie kryzysu.

Podsumowując, mimo iż droga Tunezji do pełnej demokracji nie jest pozbawiona trudności, a znaczna niepewność nie została wyeliminowana, kraj ten podjął znaczące działania pod względem reform politycznych mających na celu wzmocnienie demokratycznych mechanizmów i instytucji, w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego, praworządności

i poszanowania praw człowieka. Tunezja zajmuje się również opracowywaniem programu reform gospodarczych, którego celem jest stworzenie fundamentów dla modelu zrównoważonego, sprawiedliwego wzrostu, pozwalającego na tworzenie nowych miejsc pracy.

Wniosek dotyczący pomocy makrofinansowej jest spójny ze zobowiązaniem UE do wspierania przemian gospodarczych i politycznych w Tunezji. Jest również zgodny z brzmieniem dwóch decyzji w sprawie pomocy makrofinansowej dla Republiki Kirgiskiej oraz Jordańskiego Królestwa Haszymidzkiego¹. W szczególności, jak bardziej szczegółowo wyjaśniono w dokumencie roboczym służb Komisji uzupełniającym niniejszy wniosek Komisji, wniosek ten spełnia następujące wymogi dotyczące udzielanej pomocy makrofinansowej: wyjątkowy i uzupełniający charakter, uzależnienie od spełnienia określonych warunków – w tym: politycznych – oraz dyscyplina finansowa.

W trakcie realizacji operacji pomocy makrofinansowej Komisja będzie nadal monitorować i oceniać spełnianie tych kryteriów. Jeśli chodzi o spełnianie politycznych warunków wstępnych służby Komisji będą ściśle współpracować z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Pomoc makrofinansowa stanowi integralną część międzynarodowego wsparcia dla programu stabilizacji gospodarczej Tunezji. Przygotowując niniejszy wniosek w sprawie pomocy makrofinansowej, służby Komisji kontaktowały się z Międzynarodowym Funduszem Walutowym i Bankiem Światowym, które wprowadziły już istotne programy finansowania. Komisja utrzymywała również regularne kontakty z władzami Tunezji.

• Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Przy wsparciu ekspertów zewnętrznych Komisja przeprowadzi w grudniu 2013 r. ocenę operacyjną jakości i wiarygodności publicznego obiegu środków finansowych oraz procedur administracyjnych w Tunezji.

• Ocena skutków

Pomoc makrofinansowa i powiązany z nią program dostosowań i reform gospodarczych przyczynią się w krótkim okresie do częściowego zaspokojenia potrzeb finansowych Tunezji, wspierając jednocześnie realizację działań politycznych służących poprawie sytuacji bilansu płatniczego i finansów publicznych oraz wzmocnieniu trwałego wzrostu gospodarczego, jak uzgodniono z MFW. Przyczyni się to przede wszystkim do: zwiększenia skuteczności i przejrzystości zarządzania finansami publicznymi; wspierania reform fiskalnych zmierzających do zwiększenia poboru podatków i poprawy progresywności systemu podatkowego; wspierania podjętych już wysiłków na rzecz wzmocnienia siatki bezpieczeństwa socjalnego; promowania reform rynku pracy (w celu ograniczenia bezrobocia

¹ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1025/2013/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Kirgiskiej; Projekt decyzji w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Jordańskiemu Królestwu Haszymidzkiemu, której przyjęcie przewidziane jest na grudzień 2013 r.

i podniesienia współczynników aktywności zawodowej, szczególnie wśród kobiet); a także do ułatwienia przyjmowania środków mających na celu ulepszenie ram prawnych dla handlu i inwestycji.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

- **Krótki opis proponowanych działań**

Unia Europejska udostępni Tunezji pomoc makrofinansową w łącznej maksymalnej kwocie 250 mln EUR, udzieloną w formie pożyczki średnioterminowej. Cele pomocy są następujące: (i) udział w pokryciu pozostających do zaspokojenia potrzeb Tunezji w zakresie finansowania zewnętrznego w latach 2014–2015, ustalonych przez Komisję w oparciu o szacunki Międzynarodowego Funduszu Walutowego; (ii) wsparcie wysiłków na rzecz konsolidacji budżetowej oraz zewnętrznej stabilizacji w ramach programu Międzynarodowego Funduszu Walutowego; (iii) ułatwienie i wsparcie wysiłków władz Tunezji na rzecz wdrożenia środków określonych na mocy planu działania UE-Tunezja w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa oraz (iv) wsparcie wysiłków na rzecz reform strukturalnych mających na celu poprawę ogólnego zarządzania makroekonomicznego, wzmocnienie zarządzania gospodarczego i zwiększenie przejrzystości oraz poprawę warunków sprzyjających zrównoważonemu wzrostowi.

Pomoc ma zostać wypłacona w trzech transzach. Pierwsza transza (90 mln EUR) ma zostać wypłacona w połowie 2014 r. Wypłata drugiej transzy (80 mln EUR), uzależniona od spełnienia szeregu warunków dotyczących polityki, mogłaby nastąpić pod koniec 2014 r. Trzecia i ostatnia transza (80 mln EUR) mogłaby zostać udostępniona – pod warunkiem spełnienia warunków dotyczących polityki – w pierwszej połowie 2015 r. Pomocą będzie zarządzać Komisja. Obowiązują szczegółowe przepisy dotyczące zapobiegania nadużyciom finansowym oraz innym nieprawidłowościom, zgodne z rozporządzeniem finansowym.

Jak zwykle w przypadku instrumentu pomocy makrofinansowej wypłaty środków byłyby uzależnione od pozytywnych wyników przeglądów programu dokonywanych w ramach porozumienia finansowego z MFW (promesa kredytowa). Ponadto Komisja i władze Tunezji uzgodnią w formie protokołu ustaleń konkretne środki na rzecz reform strukturalnych. Według Komisji do priorytetowych reform należą: reformy strukturalne mające na celu poprawę ogólnego zarządzania makroekonomicznego i warunków trwałego wzrostu gospodarczego (np. w zakresie przejrzystości i skuteczności zarządzania finansami publicznymi; reformy polityki budżetowej; reformy służące wzmocnieniu siatki bezpieczeństwa socjalnego; reformy rynku pracy; a także reformy służące udoskonaleniu ram prawnych dla handlu i inwestycji.

Decyzja o wypłacie całej pomocy makrofinansowej w postaci pożyczek jest uzasadniona stopniem rozwoju Tunezji (mierzonym poziomem dochodu na mieszkańca) i wskaźnikami zadłużenia. Jest również zgodna z traktowaniem Tunezji przez Bank Światowy i MFW. Tunezja nie kwalifikuje się do otrzymania finansowania z Międzynarodowego Stowarzyszenia Rozwoju lub z funduszu powierniczego MFW na rzecz redukcji ubóstwa i wspierania rozwoju (Poverty Reduction and Growth Trust Fund).

- **Podstawa prawna**

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 212 TFUE.

- **Zasada pomocniczości**

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, gdyż cel przywrócenia krótkoterminowej stabilności makroekonomicznej w Tunezji nie może zostać tak skutecznie osiągnięty przez poszczególne państwa członkowskie jak przez Unię Europejską. Głównymi przyczynami są ograniczenia budżetowe na szczeblu krajowym oraz konieczność ścisłej koordynacji między darczyńcami celem zmaksymalizowania zakresu i skuteczności pomocy.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności: ogranicza się on do minimum koniecznego do osiągnięcia celu krótkoterminowej stabilności makroekonomicznej i nie wykracza poza to, co niezbędne do osiągnięcia tego celu.

Zgodnie z ustaleniami Komisji w oparciu o szacunki MFW w kontekście promesy kredytowej, kwota pomocy odpowiada 10,8 % pozostającej do pokrycia luki w zakresie finansowania zewnętrznego Tunezji w latach 2014–2015. Biorąc pod uwagę wielkość pomocy dla Tunezji zadeklarowanej przez innych dwustronnych i wielostronnych darczyńców i wierzycieli, uznaje się, że jest to odpowiedni poziom finansowania ze strony UE.

- **Wybór instrumentów**

Pomoc na finansowanie projektów lub pomoc techniczna nie byłyby odpowiednim lub wystarczającym narzędziem realizacji zakładanych celów makroekonomicznych. Główna wartość dodana pomocy makrofinansowej w porównaniu z innymi instrumentami UE polegałaby na złagodzeniu ograniczeń w zakresie finansowania zewnętrznego oraz wsparciu budowy stabilnych ram makroekonomicznych, w tym poprzez przyczynienie się do zrównoważenia bilansu płatniczego i budżetu, oraz właściwych warunków ramowych dla reform strukturalnych. Poprzez pomoc w ustanowieniu właściwych ogólnych ram dla polityki makroekonomicznej i strukturalnej, pomoc makrofinansowa może zwiększyć skuteczność działań finansowanych w Tunezji w ramach innych, bardziej ukierunkowanych instrumentów finansowych UE.

Proponowany program wzmocni zaangażowanie rządu na rzecz reform oraz jego aspiracje związane z zacieśnieniem stosunków z UE. Wynik ten zostanie osiągnięty, między innymi, poprzez odpowiednie warunki uzależniające wypłatę pomocy. W szerszym kontekście program będzie sygnałem dla innych państw w regionie, że w przypadku trudności gospodarczych UE jest gotowa wspierać państwa, które wyraźnie rozpoczęły proces reform politycznych.

4. WPLYW NA BUDŻET

Planowana pomoc zostanie udzielona w formie pożyczki i powinna być finansowana poprzez operację zaciągnięcia pożyczki, którą Komisja przeprowadzi w imieniu UE. Koszty budżetowe pomocy będą odpowiadały kwocie zasilającej – w wysokości 9 % wypłaconych w ramach pożyczki kwot – fundusz gwarancyjny dla zewnętrznych operacji udzielania pożyczek przez UE z pozycji budżetowej 01 03 06 („finansowanie Funduszu Gwarancyjnego”)². Zakładając, że pierwsza i druga wypłata pożyczki nastąpi w 2014 r. w łącznej kwocie 170 mln

² Wraz z budżetem na rok 2014 linia budżetowa 01 04 01 14 staje się linią budżetową 01 03 06.

EUR, trzecia – w 2015 r. w kwocie 80 mln EUR, zgodnie z zasadami regulującymi mechanizm Funduszu Gwarancyjnego zasilanie funduszu będzie następować z budżetów na lata 2016 i 2017.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Klauzula przeglądu/rewizji/wygaśnięcia**

Wniosek zawiera klauzulę wygaśnięcia. Proponowana pomoc makrofinansowa udostępniana jest na dwupółroczny okres, rozpoczynający się pierwszego dnia po wejściu w życie protokołu ustaleń.

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Tunezji**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 212,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej³,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stosunki między Unią Europejską (zwaną dalej „Unią”) a Republiką Tunezji (zwaną dalej „Tunezją”) rozwijają się w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS). Eurośródziemnomorski układ o stowarzyszeniu między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Tunezją, z drugiej strony, wszedł w życie w dniu 1 marca 1998 r. Na mocy tego układu w 2008 r. Tunezja zakończyła proces znoszenia ciał na wyroby przemysłowe, stając się pierwszym krajem śródziemnomorskim, który zawarł umowę o wolnym handlu z Unią. Dwustronny dialog polityczny i współpraca gospodarcza są obecnie prowadzone w ramach planów działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, z których ostatni, obejmujący lata 2013–2017, jest obecnie przedmiotem dyskusji.
- (2) Na gospodarce Tunezji silnie odbił się rozwój sytuacji w kraju związany z wydarzeniami, jakie miały miejsce w południowym regionie Morza Śródziemnego od końca 2010 r., znanymi jako „arabska wiosna” i niepokoje w regionie, które wystąpiły w jej wyniku, szczególnie w sąsiedniej Libii. Wydarzenia te, jak również pogorszenie sytuacji gospodarczej na świecie, a w szczególności recesja w strefie euro (głównym partnerze handlowym i finansowym Tunezji) wywarły bardzo niekorzystny wpływ na tunezyjską gospodarkę, prowadząc do spadku tempa wzrostu gospodarczego i znacznych luk w finansowaniu zewnętrznym oraz do znacznej luki budżetowej.
- (3) Po odsunięciu od władzy prezydenta Ben Alego w dniu 14 stycznia 2011 r., w dniu 23 października 2011 r. odbyły się pierwsze wolne i demokratyczne wybory Tunezji. Wtedy również utworzono Narodowe Zgromadzenie Konstytucyjne, i mimo iż przemiany polityczne zachodzą nie bez trudności, główne siły polityczne w kraju podejmują wspólnie wysiłki na rzecz przeprowadzenia reform służących stworzeniu w pełni rozwiniętego systemu demokratycznego.

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia [...] 2012 r. oraz decyzja Rady z dnia [...] 2012 r.

- (4) Od rozpoczęcia arabskiej wiosny Unia wielokrotnie deklarowała swoje zobowiązanie do wspierania Tunezji w jej reformach gospodarczych i politycznych. Zobowiązanie to zostało potwierdzone w konkluzjach posiedzenia Rady Stowarzyszenia między Unią i Tunezją w listopadzie 2012 r. Finansowe wsparcie ze strony Unii na rzecz procesu reform w Tunezji jest spójne z polityką Unii wobec krajów południowego regionu Morza Śródziemnego, określoną w kontekście europejskiej polityki sąsiedztwa.
- (5) Unijna pomoc makrofinansowa powinna stanowić instrument finansowy stosowany w sytuacjach wyjątkowych, mający formę niewiązanego i nieukierunkowanego wsparcia bilansu płatniczego, służący przywróceniu trwałego finansowania zewnętrznego beneficjenta; pomoc ta powinna także stanowić podstawę realizacji programu dotyczącego polityki obejmującego solidne środki dostosowawcze i środki w zakresie reformy strukturalnej zmierzające do poprawy pozycji bilansu płatniczego, szczególnie w okresie trwania programu, i do umocnienia wdrażania odpowiednich porozumień i programów z Unią.
- (6) W kwietniu 2013 r. władze Tunezji oraz Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) uzgodniły trzyletnią umowę promesy kredytowej („program MFW”) o wartości 1,150 mln SDR (specjalnych praw ciągnięcia) w celu wsparcia tunezyjskiego programu dostosowań i reform gospodarczych. Cele programu MFW są zgodne z celem unijnej pomocy makrofinansowej, który zakłada złagodzenie krótkoterminowych trudności dotyczących bilansu płatniczego, oraz z realizacją solidnych środków dostosowawczych zgodnie z celem unijnej pomocy makrofinansowej.
- (7) Unia udostępniła 290 mln EUR w formie dotacji na lata 2011–2013 w ramach programu regularnej współpracy w celu wsparcia programu reform politycznych i gospodarczych w Tunezji. Ponadto w latach 2011–2013 Tunezji przyznano 155 mln EUR w ramach programu wsparcia na rzecz partnerstwa, reform i wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu (SPRING).
- (8) W sierpniu 2013 r., w związku z pogarszającą się sytuacją gospodarczą i prognozami gospodarczymi, Tunezja wystąpiła do Unii z wnioskiem o udzielenie pomocy makrofinansowej.
- (9) Biorąc pod uwagę, że Tunezja jest objęta europejską polityką sąsiedztwa, powinna zostać uznana za kraj kwalifikujący się do otrzymania unijnej pomocy makrofinansowej.
- (10) Biorąc pod uwagę fakt, że w bilansie płatniczym Tunezji utrzymuje się znaczna pozostająca do pokrycia luka w finansowaniu zewnętrznym przekraczająca zasoby udostępnione przez MFW i inne instytucje wielostronne, unijna pomoc makrofinansowa, która ma zostać udzielona Tunezji („unijna pomoc makrofinansowa”), jest w obecnych nadzwyczajnych okolicznościach uważana za właściwą odpowiedź na wniosek tego państwa o wsparcie stabilizacji gospodarczej w powiązaniu z programem MFW. Unijna pomoc makrofinansowa stanowiłaby wsparcie dla stabilizacji gospodarczej oraz dla programu reform strukturalnych Tunezji, uzupełniając środki udostępnione w ramach porozumienia finansowego z MFW.
- (11) Celem unijnej pomocy makrofinansowej powinno być wspieranie przywrócenia Tunezji trwałego finansowania zewnętrznego, a tym samym wsparcie jej gospodarczego i społecznego rozwoju.
- (12) Ustalanie kwoty unijnej pomocy makrofinansowej opiera się na kompleksowej ocenie ilościowej pozostających do zaspokojenia potrzeb Tunezji w zakresie finansowania

zewnętrznego oraz uwzględnia zdolność tego państwa do finansowania się z własnych zasobów, w szczególności z rezerw walutowych, którymi dysponuje. Unijna pomoc makrofinansowa powinna uzupełniać programy i zasoby udostępniane przez MFW i Bank Światowy. Przy ustalaniu kwoty udzielanej pomocy uwzględnia się również spodziewane wkłady finansowe ze strony darczyńców będących podmiotami wielostronnymi oraz potrzebę zapewnienia sprawiedliwego podziału obciążeń między Unią a innymi darczyńcami, a także wcześniej uruchomione środki w Tunezji w ramach innych unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego oraz wartość dodaną ogólnego zaangażowania Unii.

- (13) Komisja powinna zapewnić zgodność prawną i merytoryczną unijnej pomocy makrofinansowej z głównymi zasadami, celami i środkami podejmowanymi w różnych obszarach działań zewnętrznych oraz z innymi stosownymi politykami Unii.
- (14) Unijna pomoc makrofinansowa powinna wspierać politykę zewnętrzną Unii dotyczącą Tunezji. Służby Komisji i Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinny ściśle współpracować przez cały okres udzielania pomocy makrofinansowej w celu koordynowania zewnętrznej polityki Unii i zapewnienia spójności tej polityki.
- (15) Unijna pomoc makrofinansowa powinna wspierać zaangażowanie Tunezji w przestrzeganie wartości podzielanych przez to państwo i Unię, w tym demokracji, praworządności, dobrych rządów, poszanowania praw człowieka, zrównoważonego rozwoju i ograniczania ubóstwa, a także jej zaangażowanie w przestrzeganie zasady otwartego, opartego na zasadach i uczciwego handlu.
- (16) Warunkiem wstępnym przyznania unijnej pomocy makrofinansowej powinno być respektowanie przez Tunezję skutecznych mechanizmów demokratycznych, w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego i praworządności oraz gwarantowanie poszanowania praw człowieka. Ponadto cele szczególne unijnej pomocy makrofinansowej powinny polegać na zwiększeniu skuteczności, przejrzystości i odpowiedzialności organów odpowiedzialnych za zarządzanie finansami publicznymi w Tunezji i wspieraniu reform strukturalnych mających na celu wsparcie trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego, tworzenie miejsc pracy i konsolidację budżetową. Komisja powinna regularnie monitorować zarówno spełnienie warunków wstępnych, jak i realizację tych celów.
- (17) W celu zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii, powiązanych z unijną pomocą makrofinansową, Tunezja powinna podjąć odpowiednie środki w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom związanym z tą pomocą oraz w zakresie zwalczania tych zjawisk. Należy również zapewnić kontrole przeprowadzane przez Komisję i kontrole przeprowadzane przez Trybunał Obrachunkowy.
- (18) Przekazanie unijnej pomocy makrofinansowej nie narusza uprawnień Parlamentu Europejskiego i Rady.
- (19) Kwoty przeznaczone na pomoc makrofinansową powinny odpowiadać środkom budżetowym przewidzianym w wieloletnich ramach finansowych.
- (20) Unijną pomocą makrofinansową powinna zarządzać Komisja. Aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie możliwość śledzenia wykonania niniejszej decyzji, Komisja powinna regularnie informować wspomniane instytucje o rozwoju sytuacji w związku z pomocą i udostępniać im odpowiednie dokumenty.

- (21) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej decyzji należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te należy wykonywać zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady⁵.
- (22) Unijna pomoc makrofinansowa powinna podlegać warunkom dotyczącym polityki gospodarczej, które mają zostać określone w protokole ustaleń. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania i ze względu na efektywność Komisja powinna być uprawniona do negocjowania tych warunków z władzami Tunezji pod nadzorem komitetu przedstawicieli państw członkowskich zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011. Na mocy tego rozporządzenia procedura doradcza powinna, co do zasady, mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach innych niż te określone we wspomnianym rozporządzeniu. Mając na uwadze potencjalnie duży wpływ pomocy w kwocie większej niż 90 mln EUR, w odniesieniu do takich operacji należy stosować procedurę sprawdzającą. Mając na uwadze kwotę unijnej pomocy makrofinansowej dla Tunezji, w odniesieniu do przyjęcia protokołu ustaleń oraz do obniżenia, zawieszania lub anulowania pomocy zastosowanie powinna mieć procedura sprawdzająca,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Unia udostępnia Tunezji pomoc makrofinansową (zwaną dalej „unijną pomocą makrofinansową”) w maksymalnej kwocie 250 mln EUR w celu wsparcia stabilizacji gospodarczej i reform gospodarczych w Tunezji. Pomoc przyczynia się do pokrycia potrzeb Tunezji w zakresie bilansu płatniczego określonych w aktualnym programie MFW.
2. Pełna kwota unijnej pomocy makrofinansowej jest udostępniona Tunezji w formie pożyczek. Komisja jest upoważniona do pożyczania w imieniu Unii niezbędnych środków na rynkach kapitałowych lub od instytucji finansowych i ich dalszego pożyczania Tunezji. Maksymalny termin wymagalności pożyczek wynosi 15 lat.
3. Udostępnianiem unijnej pomocy finansowej zarządza Komisja, w sposób spójny z umowami lub ustaleniami zawartymi między MFW a Tunezją oraz z głównymi zasadami i celami reform gospodarczych określonymi w układzie o stowarzyszeniu między UE a Tunezją oraz planie działania UE-Tunezja na lata 2013–2017 uzgodnionym w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa. Komisja regularnie informuje Parlament Europejski i Radę o rozwoju sytuacji w zakresie unijnej pomocy makrofinansowej, w tym o jej wypłacie, a także w stosownym terminie przekazuje tym instytucjom odpowiednie dokumenty.
4. Unijna pomoc makrofinansowa udostępniana jest na okres dwóch i pół roku, począwszy od pierwszego dnia po wejściu w życie protokołu ustaleń, o którym mowa w art. 3 ust. 1.
5. W sytuacji gdy potrzeby finansowe Tunezji znacznie się zmniejszą w okresie wypłacania unijnej pomocy makrofinansowej w stosunku do pierwotnych założeń, Komisja – działając zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 7 ust. 2 – obniża wysokość takiej pomocy, zawiesza ją lub anuluje.

⁵ Rozporządzenie (UE) nr 182/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Artykuł 2

Warunkiem wstępnym przyznania unijnej pomocy makrofinansowej jest respektowanie przez Tunezję skutecznych mechanizmów demokratycznych, w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego i praworządności oraz gwarantowanie poszanowania praw człowieka. Komisja monitoruje wypełnienie tego warunku wstępnego przez cały czas udzielania unijnej pomocy makrofinansowej. Niniejszy artykuł stosuje się zgodnie z decyzją Rady 2010/427/UE⁶.

Artykuł 3

1. Komisja, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 7 ust. 2, uzgadnia z władzami Tunezji jasno określone warunki dotyczące polityki gospodarczej oraz warunki finansowe – koncentrując się na reformach strukturalnych i zdrowych finansach publicznych – którym to warunkom ma podlegać unijna pomoc makrofinansowa; warunki te mają zostać określone w protokole ustaleń („protokół ustaleń”) zawierającym harmonogram spełnienia tych warunków. Warunki dotyczące polityki gospodarczej oraz warunki finansowe określone w protokole ustaleń muszą być zgodne z umowami lub ustaleniami, o których mowa w art. 1 ust. 3, w tym z programami w zakresie dostosowania makroekonomicznego i reform strukturalnych realizowanymi przez Tunezję przy wsparciu MFW.
2. Warunki te mają w szczególności służyć zwiększeniu skuteczności i przejrzystości oraz odpowiedzialności organów odpowiedzialnych za zarządzanie finansami publicznymi w Tunezji, w tym w odniesieniu do wykorzystania unijnej pomocy makrofinansowej. Podczas opracowywania środków politycznych uwzględnia się również należycie postępy we wzajemnym otwieraniu rynku, rozwój opartego na zasadach i uczciwego handlu oraz inne priorytety w kontekście unijnej polityki zewnętrznej. Komisja regularnie monitoruje postępy w osiągnięciu tych celów.
3. Szczegółowe warunki finansowe unijnej pomocy makrofinansowej określa umowa pożyczki do uzgodnienia między Komisją a władzami Tunezji.
4. W regularnych odstępach czasu Komisja ocenia, czy warunki określone w art. 4 ust. 3 są nadal spełniane, w tym, czy polityka gospodarcza Tunezji jest zgodna z celami unijnej pomocy makrofinansowej. Komisja działa w tym zakresie w ścisłej współpracy z MFW i Bankiem Światowym oraz – jeżeli jest to konieczne – z Parlamentem Europejskim i Radą.

Artykuł 4

1. Unijna pomoc makrofinansowa udostępniana jest przez Komisję w trzech transzach, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 3. Wysokość każdej transzy określa się w protokole ustaleń.
2. Kwoty unijnej pomocy makrofinansowej są zabezpieczane, jeżeli jest to wymagane, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 480/2009⁷.
3. O przekazaniu każdej transzy decyduje Komisja, przy czym jest to uzależnione od spełnienia wszystkich następujących warunków:

⁶ Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

⁷ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 z dnia 25 maja 2009 r. ustanawiające Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych (Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 10).

- a) warunku wstępnego określonego w art. 2;
- b) udokumentowania stałych zadowalających postępów we wdrażaniu programu dotyczącego polityki obejmującego solidne środki dostosowawcze oraz środki w zakresie reformy strukturalnej wspierane przez inne niż ostrożnościowe rozwiązania MFW w zakresie kredytowania; oraz
- c) spełnienia w określonych ramach czasowych warunków dotyczących polityki gospodarczej i warunków finansowych uzgodnionych w protokole ustaleń.

Wypłata drugiej transzy następuje nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od przekazania pierwszej transzy. Wypłata trzeciej transzy następuje nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od przekazania drugiej transzy.

- 4. Jeżeli warunki, o których mowa ust. 3, nie zostały spełnione, Komisja tymczasowo zawiesza lub anuluje wypłatę unijnej pomocy makrofinansowej. W takich przypadkach Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o przyczynach zawieszenia lub anulowania.
- 5. Unijna pomoc makrofinansowa jest wypłacana bankowi centralnemu Tunezji. Unijne środki mogą zostać przekazane ministerstwu finansów Tunezji jako beneficjentowi końcowemu, z zastrzeżeniem postanowień uzgodnionych w protokole ustaleń, w tym potwierdzenia budżetowych potrzeb finansowych pozostających do zaspokojenia.

Artykuł 5

- 1. Operacje zaciągania i udzielania pożyczek związane z unijną pomocą makrofinansową przeprowadzane są w euro z tą samą datą waluty i nie wiążą się dla Unii ze zmianą terminów wymagalności ani nie narażają jej na żadne ryzyko walutowe lub ryzyko związane ze stopami procentowymi ani na żadne inne ryzyko handlowe.
- 2. Jeżeli pozwalają na to okoliczności oraz na wniosek Tunezji Komisja może podjąć kroki niezbędne do zapewnienia, aby w warunkach dotyczących pożyczki uwzględniona została klauzula wcześniejszej spłaty i aby odpowiadała jej odpowiednia klauzula w warunkach zaciąganej pożyczki.
- 3. Jeśli okoliczności pozwalają na poprawę oprocentowania udzielonej pożyczki i jeśli Tunezja złoży stosowny wniosek, Komisja może zdecydować o refinansowaniu całości lub części zaciągniętej pierwotnie pożyczki lub może zmienić odpowiednie warunki finansowe. Operacje refinansowania lub zmiany warunków pożyczki przeprowadzane są zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1 i 4 oraz nie skutkują przedłużeniem terminu wymagalności danej pożyczki ani zwiększeniem kwoty kapitału pozostającej do spłaty na dzień refinansowania lub zmiany warunków pożyczki.
- 4. Tunezja pokrywa wszystkie koszty poniesione przez Unię, które mają związek z operacjami zaciągania i udzielania pożyczek na podstawie niniejszej decyzji.
- 5. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o rozwoju sytuacji w zakresie operacji, o których mowa w ust. 2 i 3.

Artykuł 6

1. Unijna pomoc makrofinansowa jest udzielana zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁸ oraz z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012⁹.
2. Unijna pomoc makrofinansowa jest udzielana w ramach zarządzania bezpośredniego.
3. Protokół ustaleń oraz umowa pożyczki które mają zostać uzgodnione z władzami Tunezji, zawierają przepisy:
 - a) zapewniające, aby Tunezja regularnie sprawdzała, czy środki finansowe pochodzące z budżetu Unii zostały właściwie wykorzystane, podejmowała odpowiednie środki zapobiegające nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym oraz, w razie konieczności, podejmowała działania prawne zmierzające do odzyskania wszelkich środków udostępnionych na mocy niniejszej decyzji, które zostały sprzeniewierzone;
 - b) zapewniające ochronę interesów finansowych Unii, w szczególności przewidujące podjęcie konkretnych środków związanych z zapobieganiem nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom mającym wpływ na unijną pomoc makrofinansową, oraz ze zwalczaniem takich zjawisk, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95¹⁰, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96¹¹ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013¹²;
 - c) wyrażnie upoważniające Komisję, w tym Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych, lub przedstawicieli tych instytucji, do przeprowadzania kontroli, w tym kontroli na miejscu i inspekcji;
 - d) wyrażnie upoważniające Komisję i Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzania – w okresie, na jaki została udostępniona unijna pomoc makroekonomiczna, i po jego upływie – kontroli, w tym kontroli dokumentów i kontroli na miejscu, takich jak ocena operacyjna;
 - e) zapewniające, aby Unia była uprawniona do wcześniejszej spłaty pożyczki, jeżeli stwierdzono, że w związku z zarządzaniem unijną pomocą makrofinansową Tunezja uczestniczyła w jakiegokolwiek czynności stanowiącej nadużycie finansowe lub korupcję lub w jakiegokolwiek innej nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii.

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁹ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

¹⁰ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

¹¹ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

4. W okresie udzielania unijnej pomocy makrofinansowej Komisja monitoruje w drodze ocen operacyjnych prawidłowość stosowanych przez Tunezję uregulowań finansowych, procedur administracyjnych oraz wewnętrznych i zewnętrznych mechanizmów kontroli, które są istotne dla tej pomocy.

Artykuł 7

1. Komisja jest wspierana przez komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 8

1. Do dnia 30 czerwca każdego roku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonania niniejszej decyzji w poprzednim roku, zawierające ocenę takiego wykonania. Sprawozdanie zawiera:
 - a) analizę postępów poczynionych w udzielaniu unijnej pomocy makrofinansowej;
 - b) ocenę sytuacji gospodarczej Tunezji i jej perspektyw gospodarczych, a także ocenę postępów poczynionych we wdrażaniu środków politycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1;
 - c) informacje o związku pomiędzy warunkami dotyczącymi polityki gospodarczej określonymi w protokole ustaleń, bieżącymi wynikami gospodarczymi i budżetowymi Tunezji a decyzjami Komisji dotyczącymi wypłaty poszczególnych transz unijnej pomocy makrofinansowej.
2. Nie później niż dwa lata po upływie okresu, na jaki udostępniona została pomoc, o którym mowa w art. 1 ust. 4, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny ex post, zawierające ocenę rezultatów i efektywności ukończonych działań w ramach unijnej pomocy makrofinansowej oraz zakresu, w jakim przyczyniły się one do osiągnięcia celów tej pomocy.

Artykuł 9

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Cele
- 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy
- 1.7. Przewidywane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
- 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Pomoc makrofinansowa dla Republiki Tunezyjskiej.

1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa¹³

Dziedzina polityki: Tytuł 01 – Sprawy gospodarcze i finansowe

Działanie: 03 – Międzynarodowe kwestie gospodarcze i finansowe

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

X Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

1.4. Cele

1.4.1. Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

„Promowanie dobrobytu poza obszarem Unii Europejskiej”

Główny obszar działań DG ds. Gospodarczych i Finansowych związany z przedmiotową pomocą obejmuje:

1. Wspieranie realizacji europejskiej polityki sąsiedztwa poprzez pogłębianie analizy ekonomicznej oraz wzmocnienie dialogu i doradztwa politycznego w zakresie gospodarczych aspektów planów działania.

2. Przygotowywanie, wdrażanie i monitorowanie pomocy makrofinansowej dla partnerskich państw trzecich we współpracy z właściwymi międzynarodowymi instytucjami finansowymi.

1.4.2. Cele szczegółowe i działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Cel szczegółowy nr 1: „Udzielanie pomocy makrofinansowej państwom trzecim w ramach rozwiązywania sytuacji kryzysowych dotyczących ich bilansów płatniczych i przywracania zdolności obsługi zadłużenia zewnętrznego”

Działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa: Międzynarodowe stosunki gospodarcze i finansowe, ład globalny.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Proponowana pomoc składa się z pożyczki UE w kwocie 250 mln EUR dla Republiki Tunezyjskiej („Tunezji”) w celu doprowadzenia do bardziej zrównoważonej sytuacji pod względem bilansu płatniczego w tym kraju. Pomoc, która ma zostać wypłacona w dwóch transzach, pomoże Tunezji przezwyciężyć trudności gospodarcze i społeczne, jakich kraj ten doświadcza w wyniku wewnętrznych i regionalnych niepokojów. Pomoc ta będzie również wspierać reformy strukturalne mające na celu wzmocnienie trwałego wzrostu gospodarczego oraz poprawę zarządzania finansami publicznymi.

¹³ ABM: activity-based management: zarządzanie kosztami działań –ABB: activity-based budgeting: budżet zadaniowy.

1.4.4. Wskaźniki wyników i wpływu

Władze Tunezji zobowiązane będą do regularnego składania służbom Komisji sprawozdań dotyczących określonych wskaźników oraz do złożenia obszernego sprawozdania dotyczącego spełnienia uzgodnionych warunków dotyczących polityki przed wypłatą drugiej i trzeciej transzy pomocy.

Po dokonaniu oceny operacyjnej obiegu środków finansowych oraz procedur administracyjnych, która zostanie przeprowadzona w Tunezji w fazie przygotowawczej tego przedsięwzięcia, służby Komisji kontynuować będą monitorowanie zarządzania finansami publicznymi. Delegatura UE w Tunezji będzie także składać regularne sprawozdania dotyczące kwestii istotnych z punktu widzenia monitorowania pomocy. Służby Komisji pozostają w ścisłym kontakcie z MFW oraz Bankiem Światowym, by korzystać z wiedzy, jaką instytucje te dysponują dzięki prowadzonej przez nie w Tunezji działalności.

W proponowanej decyzji przewiduje się coroczne sprawozdanie dla Rady i Parlamentu Europejskiego zawierające ocenę wdrożenia operacji pomocy makrofinansowej. Pomoc zostanie poddana niezależnej ocenie ex post w ciągu dwóch lat po upływie okresu realizacji. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które mają zostać zaspokojone w perspektywie krótko- lub długoterminowej

Wypłata pomocy będzie uzależniona od zadowalających postępów w wykonaniu uzgodnionej przez Tunezję i MFW umowy dotyczącej promesy kredytowej. Ponadto Komisja uzgodni z władzami Tunezji szczególne warunki dotyczące polityki, wymienione w protokole ustaleń, które muszą zostać spełnione przed wypłatą drugiej i trzeciej transzy pomocy przez Komisję.

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej

Pomagając temu państwu przezwyciężyć szok gospodarczy spowodowany wewnętrznymi i regionalnymi niepokojami, proponowana pomoc makrofinansowa przyczyni się do wsparcia stabilności makroekonomicznej, reform gospodarczych i postępu politycznego. Uzupełniając zasoby udostępnione przez międzynarodowe instytucje finansowe, UE i pozostałych darczyńców, pomoc ta przyczyni się do ogólnej skuteczności pakietu wsparcia finansowego uzgodnionego przez międzynarodową społeczność darczyńców w następstwie kryzysu.

Proponowany program wzmocni zaangażowanie rządu na rzecz reform oraz jego aspiracje związane z zacieśnieniem stosunków z UE. Wynik ten zostanie osiągnięty, między innymi, poprzez odpowiednie warunki uzależniające wypłatę pomocy. W szerszym kontekście program będzie sygnałem dla innych państw w regionie, że w przypadku trudności gospodarczych UE jest gotowa wspierać państwa, które wyraźnie rozpoczęły proces reform politycznych.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Od 2004 r. przeprowadzono łącznie piętnaście ocen ex post dotyczących operacji pomocy makrofinansowej. Na podstawie tych ocen można stwierdzić, że pomoc makrofinansowa przyczynia się do poprawy równowagi bilansu płatniczego, stabilności makroekonomicznej i realizacji reform strukturalnych w kraju będącym jej odbiorcą, nawet jeśli jej oddziaływanie jest czasem umiarkowane i pośrednie. W większości przypadków pomoc makrofinansowa miała pozytywny wpływ na

bilans płatniczy w kraju będącym jej beneficjentem oraz umożliwiła złagodzenie ograniczeń budżetowych. Prowadziła ona również do nieznacznie wyższego wzrostu gospodarczego.

1.5.4. Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia

UE jest jednym z głównych darczyńców Tunezji. UE udostępniła 290 mln EUR w formie dotacji na lata 2011–2013 w ramach regularnej współpracy w celu wsparcia programu reform politycznych i gospodarczych w Tunezji. W latach 2011–2013 Tunezji przyznano ponadto 140 mln EUR w ramach programu SPRING.

Główna wartość dodana pomocy makrofinansowej w porównaniu z innymi instrumentami UE polegałaby na stworzeniu stabilnych ram makroekonomicznych, w tym poprzez przyczynienie się do zrównoważenia bilansu płatniczego i budżetu, oraz właściwych warunków ramowych dla reform strukturalnych. Pomoc makrofinansowa nie stanowi regularnej pomocy finansowej ani nie ma na celu wspierania rozwoju gospodarczego i społecznego w otrzymujących ją krajach. Wypłata pomocy makrofinansowej jest wstrzymywana, gdy tylko sytuacja kraju pod względem finansowania zewnętrznego wraca na ścieżkę równowagi. Wówczas korzysta się z regularnych unijnych instrumentów pomocy i współpracy.

Pomoc makrofinansowa stanowi również w zamyśle uzupełnienie interwencji podejmowanych przez międzynarodowe instytucje finansowe, w szczególności programu reform i dostosowań wspieranego przez promesę kredytową MFW oraz pożyczki w ramach polityki rozwoju Banku Światowego.

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

X Wniosek/inicjatywa o **ograniczonym okresie trwania**

X Okres trwania wniosku/inicjatywy: 2,5 lata od wejścia w życie protokołu ustaleń, zgodnie z art. 1 ust. 4 decyzji

X Okres trwania wpływu finansowego: od 2014 r. do 2017 r.

1.7. Przewidywane tryby zarządzania¹⁴

X **Bezpośrednie zarządzanie scentralizowane** przez Komisję

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Niniejsza pomoc ma charakter makroekonomiczny i dostosowana została do programu gospodarczego wspieranego przez MFW. Monitorowanie działań przez służby Komisji będzie prowadzone na podstawie postępów w realizacji promesy kredytowej oraz konkretnych środków reform, które zostaną uzgodnione z władzami Tunezji w protokole ustaleń (zob. również pkt 1.4.4).

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Z proponowaną operacją pomocy makrofinansowej wiąże się ryzyko o charakterze powierniczym, ryzyko związane z prowadzoną polityką gospodarczą, a także ogólne ryzyko polityczne.

¹⁴

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

Istnieje ryzyko, że pomoc makrofinansowa, która nie jest przeznaczona na sfinansowanie konkretnych wydatków, zostanie wykorzystana w nieuczciwy sposób. Zasadniczo ryzyko to powiązane jest z takimi czynnikami jak jakość systemów zarządzania w banku centralnym i ministerstwie finansów, a także odpowiednie możliwości w zakresie kontroli wewnętrznych i zewnętrznych.

Kolejne kluczowe ryzyko dla operacji wynika z panującej w regionie niepewności gospodarczej i politycznej, zwłaszcza w Libii, co ma bezpośredni wpływ na gospodarkę Tunezji. W wymiarze krajowym główne ryzyko niestabilności jest związane z trudnościami dotyczącymi procesu reform politycznych i gospodarczych. Pełne wdrożenie środków stabilizacji i reform wspierane przez społeczność międzynarodową, w tym poprzez proponowaną pomoc makrofinansową, może zostać osłabione przez niezadowolenie społeczne.

Ponadto istnieją zagrożenia wynikające z ewentualnego pogorszenia sytuacji gospodarczej w Europie i na świecie i wzrostu światowych cen energii i żywności.

2.2.2. Przewidywane metody kontroli

Pomoc makrofinansowa podlegać będzie procedurom weryfikacji, kontroli i audytu, za które odpowiedzialna będzie Komisja, w tym Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), oraz Trybunał Obrachunkowy.

2.2.3. Koszty i korzyści wynikające z kontroli oraz prawdopodobny wskaźnik niezgodności

Koszty podstawowe dla Komisji dotyczące metod weryfikacji i kontroli, jak również koszty oceny operacyjnej obiegu środków finansowych i procedur administracyjnych przeprowadzonej przed realizacją operacji zostały podane w tabeli 3.2.1. Ponadto istnieją koszty dla Europejskiego Trybunału Obrachunkowego oraz koszty ewentualnych interwencji OLAF-u. Ocena operacyjna nie tylko pomaga ocenić ryzyko niewłaściwego wykorzystania funduszy, ale jako dodatkową korzyść zapewnia użyteczne informacje na temat niezbędnych reform w obszarze zarządzania finansami publicznymi, co znalazło odzwierciedlenie w warunkach politycznych operacji. Jeśli chodzi o prawdopodobny wskaźnik niezgodności, ryzyko niezgodności z warunkami (w postaci niespłacenia pożyczki lub niewłaściwego wykorzystania środków) zostało uznane za niskie w oparciu o doświadczenia dotyczące instrumentu pomocy makrofinansowej od momentu jej przyznania po raz pierwszy.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Aby ograniczyć ryzyko nieuczciwego wykorzystania, zostaną podjęte następujące działania:

Po pierwsze, proponowana podstawa prawna pomocy makrofinansowej dla Tunezji obejmuje przepis dotyczący środków zapobiegania nadużyciom finansowym. Środki te zostaną bardziej szczegółowo określone w protokole ustaleń oraz umowie pożyczki, zawierających szereg postanowień dotyczących kontroli, zapobiegania nadużyciom finansowym, audytów oraz odzyskania funduszy w przypadku nadużyć finansowych lub korupcji. Przewiduje się ponadto, że pomoc podlegać będzie warunkom właściwym dla odnośnych obszarów polityki, szczególnie w dziedzinie zarządzania finansami publicznymi, w celu zwiększenia skuteczności, przejrzystości i rozliczalności.

Po drugie, przed przyjęciem protokołu ustaleń służby Komisji, przy wsparciu należycie upoważnionych ekspertów zewnętrznych, przeprowadzą ocenę operacyjną

obiegu środków finansowych oraz procedur administracyjnych w ministerstwie finansów oraz banku centralnym Tunezji w celu spełnienia wymogów wynikających z rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich. W wyniku tego przeglądu, który obejmuje takie obszary jak: struktura i organizacja zarządzania, zarządzanie funduszami i kontrola funduszy, bezpieczeństwo systemów informatycznych, możliwości w zakresie kontroli wewnętrznych i zewnętrznych oraz niezależność banku centralnego, ustalone zostanie, czy struktury mające zagwarantować należyte zarządzanie finansowe w odniesieniu do pomocy makroekonomicznej są w Tunezji wystarczająco skuteczne. W świetle tej oceny w porozumieniu z organami krajowymi mogą zostać wprowadzane specjalne mechanizmy mające zastosowanie do zarządzania funduszami przez beneficjentów. Kwota pomocy zostanie wpłacona na wyznaczone konto w banku centralnym Tunezji.

Ponadto pomoc będzie podlegała procedurom weryfikacji, kontroli i audytu, za które odpowiedzialna będzie Komisja, w tym również OLAF, oraz Europejski Trybunał Obrachunkowy.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

01 03 02: Pomoc makrofinansowa

01 03 06 –Finansowanie Funduszu Gwarancyjnego¹⁵

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Liczba [treść.....]	Zróżnicowane /niezróżnicowane ⁽¹⁶⁾	z państw EFTA ¹⁷	z krajów kandydujących ¹⁸	z państw trzecich	w rozumieniu art. 18 ust. 1 lit. aa) rozporządzenia finansowego
4	01 03 02 Pomoc makrofinansowa	Zróżnicowane	NIE	NIE	NIE	NIE
4	01 03 06 Finansowanie Funduszu Gwarancyjnego	Zróżnicowane	NIE	NIE	NIE	NIE

¹⁵ Wraz z budżetem na rok 2014 linia budżetowa 01 04 01 14 staje się linią budżetową 01 03 06.

¹⁶ Zróżnicowane = Środki zróżnicowane/niezróżnicowane = Środki niezróżnicowane

¹⁷ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

¹⁸ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

01 03 06 – Gwarancja Unii Europejskiej związana z pożyczkami UE zaciągniętymi na pomoc makrofinansową dla państw trzecich: Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych musi zostać zasilony wpłatami zgodnie ze zmienionym rozporządzeniem ustanawiającym Fundusz. Zgodnie z tym rozporządzeniem wpłaty są dokonywane na podstawie kwoty pożyczki pozostającej do spłaty na koniec roku. Wysokość wpłaty jest obliczana na początku roku „n” jako różnica pomiędzy kwotą docelową a wartością aktywów netto Funduszu na koniec roku „n-1”. Jest ona włączana w roku „n” do budżetu wstępnego na rok „n+1” i faktycznie przekazywana w ramach jednej transakcji na początku roku „n+1” z pozycji „Finansowanie Funduszu Gwarancyjnego” (pozycja w budżecie nr 01 03 06). W konsekwencji 9 % (maksymalnie 22,5 mln EUR) wypłaconej faktycznie kwoty zostanie uwzględnione w kwocie docelowej na koniec roku „n-1” do celów obliczenia wpłat zasilających Fundusz.

Wpis w budżecie („p.m.”) odzwierciedlający gwarancję budżetową w odniesieniu do pożyczki zostanie uruchomiony tylko w przypadku faktycznego uruchomienia gwarancji. Oczekuje się, że gwarancja budżetowa nie zostanie uruchomiona.

☐☐ Nowe linie budżetowe, o których utworzenie się wnioskuje: nie dotyczy.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych:

4

[Pozycja/Artykuł UE jako partner na arenie międzynarodowej]

DG: <ECFIN>			Rok 2013 ¹⁹	Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	SUMA
•Środki operacyjne								
Numer pozycji w budżecie: 01 03 06 – Finansowanie Funduszu Gwarancyjnego	Środki na zobowiązania	(1a)				15,3	7,2	22,5
	Środki na płatności	(2 a)				15,3	7,2	22,5
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne ²⁰ (ocena operacyjna i ocena ex post)								
Linia budżetowa 01 03 02	Środki na zobowiązania	(3)	0,05			0,15		0,20
	Środki na płatności	(3 a)		0,05		0,05	0,10	0,20
OGÓŁEM środki dla DG ECFIN	Środki na zobowiązania	=1+1a +3	0,05			15,45	7,2	22,7
	Środki na płatności	= 2+2a +3		0,05		15,35	7,3	22,7

¹⁹ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

²⁰ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne pozycje „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

•OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	0,05			15,45	7,2	22,7
	Środki na płatności	(5)		0,05		15,35	7,3	22,7

- OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne 6.

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 4 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+ 6	0,05			15,45	7,2	22,7
	Środki na płatności	=5+ 6		0,05		15,35	7,3	22,7

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych:	5		„Wydatki administracyjne”					
			Rok 2013	Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	SUMA
DG: <.....>								
•Zasoby ludzkie		0,030	0,028	0,021	0,010	0,016	0,105	
•Pozostałe wydatki administracyjne		0,015	0,015	0,010			0,040	
OGÓŁEM Dyrekcja Generalna ECFIN	Środki	0,045	0,043	0,031	0,010	0,016	0,145	
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0,045	0,043	0,031	0,010	0,016	0,145	

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok 2013²¹	Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	SUMA
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	0,095	0,043	0,031	15,46	7,216	22,845
	Środki na płatności	0,045	0,093	0,031	15,36	7,316	22,845

²¹ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty

↓

CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1²²

		Rok 2013		Rok 2014		Rok 2015		Rok 2016		Rok 2017			
	Rodzaj	Numer	Koszt	Numer	Koszt	Numer	Koszt	Numer	Koszt	Numer	Koszt	Całkowita liczba	Koszt całkowity
- Produkt 1	Ocena operacyjna	1	0,05									1	0,05
- Produkt 2	Ocena ex post							1	0,15			1	0,15
- Produkt 3	Finansowanie Funduszu Gwarancyjnego							1	15,3	1	7,2	2	22,5
Cel szczegółowy nr 1 – suma częściowa		1	0,05					2	15,45	1	7,2	4	22,7
KOSZT OGÓŁEM		1	0,05					2	15,45	1	7,2	4	22,7

²² Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2. „Cele szczegółowe...”.

3.2.3. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne

3.2.3.1. Streszczenie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok 2013 ²³	Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			OGÓŁEM
DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych									
Zasoby ludzkie	0,030	0,028	0,021	0,010	0,016				0,105
Pozostałe wydatki administracyjne	0,015	0,015	0,010						0,040
DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych – suma częstkowa	0,045	0,043	0,031	0,010	0,016				0,145
Poza DZIAŁEM 5²⁴ wieloletnich ram finansowych									
Zasoby ludzkie									
Pozostałe wydatki administracyjne									
Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych – suma częstkowa									

OGÓŁEM	0,045	0,043	0,031	0,010	0,016				0,145
---------------	-------	-------	-------	-------	-------	--	--	--	--------------

Potrzeby w zakresie środków administracyjnych zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

²³

Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

²⁴

Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne pozycje „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	Rok 2013	Rok 2014	Rok 2015	Rok 2016	Rok 2017	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
•Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)								
01 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	0,227	0,212	0,159	0,076	0,121			
XX 01 01 02 (w delegaturach)								
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)								
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)								
•Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu prac – EPC)²⁵								
XX 01 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)								
XX 01 02 02 (CA, LA, SNE, INT i JED w delegaturach)								
XX 01 04 yy²⁶	- w centrali							
	- w delegaturach							
XX 01 05 02 (CA, SNE, INT - pośrednie badania naukowe)								
10 01 05 02 (CA, SNE, INT - bezpośrednie badania naukowe)								
Inna linia budżetowa (określić)								
OGÓŁEM	0,227	0,212	0,159	0,076	0,121			

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Kierownik działu: Nadzorowanie operacji i zarządzanie nią, porozumienie w sprawie umowy pożyczki, sprawozdania z przeglądu, prowadzenie misji oraz ocena postępów w zakresie wypełniania warunków. Biuro: Np. przygotowywanie protokołu ustaleń, konsultacje z
--	--

²⁵ CA = pracownik kontraktowy, LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = pracownik tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

²⁶ W ramach pułapu częściowego na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

	władzami oraz międzynarodowymi instytucjami finansowymi, konsultacje z ekspertami zewnętrznymi dotyczące oceny operacyjnej i oceny ex-post, odbywanie podróży służbowych w celu dokonywania przeglądów, przygotowywanie sprawozdań służb Komisji oraz procedur Komisji związanych z zarządzaniem pomocą.
Personel zewnętrzny	nie dotyczy

3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*

- ☒ Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.

3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.